

Mint tudják, mi most a materializmus korában élünk. Azok, akik leginkább vonzódnak a materializmushoz, Nyugaton élnek. Az ősi kultúrával rendelkező, napkeleti, ázsiai emberek nem vágnak különösen arra, hogy a Földhöz tartozzanak. Ők siralomvölgynek tekintik a Földet – sokkal inkább, mint a keresztények. A Keleten, Ázsiában élő ember szeretne a lehető leggyorsabban eltűnni a Földről.

De a nyugati ember nagyon-nagyon szereti a Földet. Ha nem is mondja ki, de legszívesebben mindig a Földön maradna. Ezért aztán azt szeretné – most közbevetőleg el kell valamit mondanom Önöknek. Az étertest az égitesteknek megfelelően akar mozogni. Az égitestek körben forognak, a Föld is körben forog. Az étertest is szeretne körforgást végezni, azonban a fizikai test ki akar lépni ebből a körből. Kemény munkával ki tud törni a körből. De tegyük fel, hogy a nyugati jólétben élő ember nem végez kemény munkát. Mi a helyzet? Kényelmetlennek érzi, hogy az étertest állandóan piszkálja. Az ilyen bifsztekek-evő embert folyton piszkálja, kínozza az éterteste, és szeretne kerek

mozdulatokat végezni, szeretné követni az égitestek kerek mozgását. A mindenségit, ez aztán kellemetlen! Az étertest folyton táncolni akar, szép kerek mozdulatokra törekszik – de a bifsztekek-evő nem tudja követni. Edzeni akarja tehát fizikai testét, hogy legyen ereje ellenállni az őt körbe húzó étertestnek – elkezd sportolni. Nemcsak tornázik, hanem sportol is. A sportolás eredményeként az ember teljesen eltávolodik étertestétől, és csakis a fizikai-földi mozgásokat követi. Egyre jobban kötődik a Földhöz, és mindinkább eltávolodik a szellemi világtól.

Ne gondolják, hogy az ember csak akkor távolodik el a szellemi világtól, ha nem gondolkodik róla; akkor is eltávolodik tőle, ha túl sokat sportol, és ezáltal fizikai testét elvonja az étertesttől. Ez borzasztó az ember számára, sőt, mondhatnám, aggasztó dolog. Minél többet sportolnak az emberek, annál inkább megfeledkeznek a szellemiségről, és haláluk után nagyon hamar vissza is jönnek a szellemi vi-

lágból. Ugyhogy ha mindaz, ami nyugaton van, nem kapna némi szellemiséget, akkor a Földet fokozatosan csak olyan emberek népesítenék be, akik már nem is akarnak visszatérni a szellemi világba. De akkor előbb-utóbb csak olyan emberek élnének a Földön, akik azt tönkretennék. Lassacskán ez el is kezdődik. A jelenleg élő emberek ezt már erősen érzik. De ha az emberek már egyáltalán nem akarnak étertestükhöz igazodni, csakis a fizikai testükhöz, az szörnyű állapotokat fog eredményezni a Földön. Ezen megint csak a szellemtudománnyal segíthetünk. Ez azáltal lehetséges, hogy az embert a fizikai testhez láncoló, a földi létet hangsúlyozó mozdulatokkal szembe másféle mozgást helyezünk.

Manapság az ember számára a földi lét a legfontosabb. Miután Önök már sok előadásomat hallották, bizonyára megértik, hogy az embernek – anélkül, hogy nyárspolgár lenne – vérzik a szíve bizonyos dolgok láttán.

Az elmúlt nyáron például Angliában jártam. Amikor onnan elutaztunk, egész Anglia izgatottan várta az esti lapokat egy nagyon fontos hír miatt. Mi volt ez a fontos esemény? A futballmérkőzés eredménye!

Most éppen Norvégiából jöttünk vissza. Sokan kísérték ki minket a vonathoz, ahol már alig lehetett megmozdulni

a rengeteg ott tolongó embertől. Amikor a vonat elindult, felharsant a „hurrá, hurrá” kiáltás. A következő állomáson „éljen, éljen” kiáltással fogadták a vonatot. Persze ez nem nekünk szólt. Megtudtam, hogy futballisták utaztak a vonaton, akik Közép-Európából érkeztek északra, és most utaztak haza.

Mi érdekli ma az embereket? Nem annyira egy olyan esemény, amelytől sok millió ember jóléte függ, mint a fizikai testet az étertesttől elvonatkoztató dolgok. Az ember lassan földi állattá válik.

Ez rendkívül fontos, mert ezzel egyidejűleg nő a vágy a sport iránt. Nem akarok általában a sport ellen szólni. Ha olyan emberek sportolnak, akik ezen kívül munkát is végeznek, akkor helyénvaló a sport, mert a munka közben több természetellenes mozdulatot kell megszokni. Ha a sportba a fizikai embernek megfelelő természetes mozdulatokat viszünk bele, akkor helyénvaló ez a fajta felüdülés. De mi ez a mai sportolás, amelyen olyan emberek vesznek részt, akiknek nincs is szükségük felüdülésre? Akadnak manapság olyan sportolók, akik reggel elmennek a templomba és imádkoznak: „Hiszek egy Istenben...” Aztán ki-
mennek a sportpályára. Ott ugyan nem foglalják szavakba, de amit tesznek, az körülbelül így fogalmazható meg: „Nem hiszek egy Istenben, aki megajándékozott egy étertesttel, ami nem érdekel. Húsban és csontban hiszek, ez az én boldogságom!” Látják, uraim, ez a tudat alatti szükségszerű következménye annak, ami ma történik. Nemcsak attól materialista valaki, hogy azt mondja, hallani sem akar szellemiségről, hanem amint láttuk, attól is, hogy olyan dolgokat művel, amelyek az egész embert elszakítják a szellemtől.

Mi sem könnyebb, mint azt mondani: ez az ember egy nyárspolgár, a sport ellen lázít, pedig a sport nagyon hasznos. De én nem lázítok a sport ellen. Hadd sportoljon, aki akar, hiszen az ember szabad lény! De teljesen tönkreteszi magát mint embert, ha csak a sport felé fordul.